

Σύνδεση Πανεπιστημίων με την Βιομηχανία Πληροφορικής

Η σύνδεση του Πανεπιστημίου με την Βιομηχανία είναι στην συντριπτική πλειονότητα των ελληνικών Πανεπιστημίων από στοιχειώδης έως ανύπαρκτη, ειδικά όταν πρόκειται για ένα περιφερειακό Πανεπιστήμιο. Γιατί συμβαίνει αυτό; Στις περιπτώσεις στις οποίες υπάρχει, γίνεται με σωστό τρόπο;

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή και ας δούμε την περίπτωση της πληροφορικής. Η σύνδεση με την βιομηχανία αφορά την διδασκαλία στους φοιτητές κατάλληλων εργαλείων και μεθόδων οι οποίες θα τους είναι άμεσα χρήσιμες στην έξοδό τους στην αγορά εργασίας. Όμως, σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να είναι αυτοσκοπός του Πανεπιστημίου. Η σύνδεση με τη βιομηχανία είναι αυτοσκοπός του ΙΕΚ (τεχνική εκπαίδευση), κρίσιμη παράμετρος στην εκπαίδευση των ΤΕΙ (τεχνολογική εκπαίδευση), πολύ σημαντική για τα Πολυτεχνεία και επιθυμητή-σημαντική στο Πανεπιστήμιο.

Ένας φοιτητής ΙΕΚ, λογιστικής για παράδειγμα, πρέπει οπωσδήποτε να μάθει να χειρίζεται τα πακέτα λογισμικού που κυκλοφορούν στην αγορά (ίσως τα δύο πιο δημοφιλή). Ένας φοιτητής ΤΕΙ (ή ΑΤΕΙ) πρέπει να γνωρίζει τα πακέτα στον τομέα του και να μπορεί να επιλέγει το καλύτερο, ενώ ένας φοιτητής ΑΕΙ (και ειδικά Πολυτεχνείου) πρέπει να μπορεί να συνδυάζει διαφορετικά πακέτα, διαφορετικών τεχνολογιών για να δώσει ολοκληρωμένες λύσεις πληροφοριακών συστημάτων στη βιομηχανία. Μετά τις νέες εξελίξεις στα ΤΕΙ και τις προσπάθειες ανωτατοποίησής τους η αλυσίδα αυτή κόβεται καθώς από ότι φαίνεται η χώρα μας δεν χρειάζεται τεχνολόγους (θα τους εισάγουμε;).

Ας δούμε λοιπόν την περίπτωση εφαρμογής σύνδεσης με την βιομηχανία όσον αφορά ένα πακέτο ηλεκτρονικού προγραμματισμού πόρων επιχειρήσεων (ERP - Enterprise Resource Planning). Ο χειριστής (ΙΕΚ) πρέπει να μπορεί να χειρίζεται τις φόρμες του εργαλείου, να κάνει εισαγωγή και χειρισμό δεδομένων, να ετοιμάζει αναφορές, να παίρνει back-up, κλπ. Ο τεχνολόγος πρέπει επιπλέον να μπορεί να επιλέξει το κατάλληλο ERP πακέτο για την επιχείρηση, να το παραμετροποιήσει και να το συντηρήσει. Ο μηχανικός, τέλος, πρέπει να μπορεί να ενοποιήσει το ERP με τα υπόλοιπα πληροφοριακά συστήματα της επιχείρησης, π.χ. διαχείρισης πελατών (CRM - Customer Relationship Management), διαχείρισης εφοδιαστικής αλυσίδας (SCM - Supply chain management) κλπ.

Όλα αυτά γίνονται πιο εύκολα αν ο φοιτητής κατά τη διάρκεια της φοίτησής του κάνει εργασίες πάνω σε μια συγκεκριμένη τεχνολογία και χρησιμοποιήσει πακέτα λογισμικού ώστε να κάνει επίδειξη των αποτελεσμάτων του. Είναι χρέος των καθηγητών σε τεχνολογικά μαθήματα να έχουν άποψη για την αγορά και τα πακέτα που κυκλοφορούν σε αυτήν όπως και να υποχρεώνουν τους φοιτητές να χρησιμοποιήσουν κάποιο από αυτά δίνοντάς τους εργασίες.

Μέχρι εκεί όμως, η περαιτέρω σύνδεση με την βιομηχανία ελλοχεύει κινδύνους για τη σωστή εκπαίδευση των φοιτητών. Έτσι, για παράδειγμα δεν μπορεί να αποτελεί μάθημα Πανεπιστημίου η εκμάθηση της γλώσσας Java (όσο δημοφιλής και αν είναι), ενώ θα μπορούσε κάλλιστα να είναι μάθημα στα ΙΕΚ. Το μάθημα του Πανεπιστημίου θα ήταν για παράδειγμα «Αντικειμενοστραφής Προγραμματισμός». Ο φοιτητής που θα μάθει

αντικειμενοστραφή προγραμματισμό θα μπορεί να γράψει κώδικα σε Java, C++, C# με ελάχιστο χρόνο εξοικείωσης με το περιβάλλον προγραμματισμού. Το σημαντικό εδώ είναι το συγκεκριμένο μάθημα να είναι εργαστηριακό και στα πλαίσια του εργαστηρίου οι φοιτητές να γράφουν κώδικα σε μία τουλάχιστον από τις παραπάνω γλώσσες. Επίσης η εκπαίδευση των φοιτητών θα πρέπει να τους δημιουργεί την ικανότητα να επιλέξουν μία από τις τρεις ανάλογα με το πρόβλημα που καλούνται να επιλύσουν.

Ο άλλος μεγάλος κίνδυνος είναι η παρέμβαση των μεγάλων βιομηχανιών. Πολλές φορές μια βιομηχανία στοχεύοντας στην προώθηση ενός προϊόντος της κλείνει συμφωνίες με τα Πανεπιστήμια ώστε αυτά να διδάσκουν αποκλειστικά το προϊόν της στους φοιτητές τους. Έτσι, άκριτα, κάποια Πανεπιστήμια υποκύπτουν στην πίεση της εταιρίας λόγω οικονομικών αναγκών τους ή λόγω «καλής μεταχείρισης» συγκεκριμένων αποφασισζόντων. Για μας, οι οποίοι δεχόμαστε το πλεονέκτημα της εκπαίδευσης νέων σε συγκεκριμένα πακέτα λογισμικού, το σωστό είναι αφενός οι εταιρίες να προσφέρουν δωρεάν ή σε συμβολικό κόστος τα προγράμματά τους για ακαδημαϊκή χρήση αλλά από κει και πέρα οι διδάσκοντες να ελέγχουν την αγορά πριν επιλέξουν το πακέτο που θα χρησιμοποιήσουν στο εργαστήριό τους.